

DEADLINE

Schoon verdriet bij Sanne Vogel

Tekst: [Laurie van Dam](#)

18 december 2010

Het meisje dat huilde bij Pauw en Witteman. Dat is Sanne Vogel. Ze vertelde over haar roerige familiegeschiedenis en moest huilen. Heel veel mensen schreven haar daarna dat ze dat zo mooi vonden - dat ze echt was op televisie. Zo bijzonder vond Sanne dat niet, jezelf zijn. Maar door al die reacties besloot ze te doen wat ze al lang wilde: vertellen over haar familieverhalen. *Document* is een prachtig monoloog.

Zwoegster

Sanne Vogel werkt hard. Aan maar liefst zestig theater-, film en tv-projecten zwoegde ze mee. In tien jaar. Ze schrijft teksten, speelt toneel en ze regisseert. Het minder intellectuele deel van Nederland kent haar sinds vorig jaar van het televisieprogramma *Wie is de mol*.

Hunkeren

Sanne vertelt ons de geschiedenis van haar familie. In haar eentje. Dat zou onmin saai kunnen worden, maar dat wordt het geen moment. De verhalen over haar opa en oma zijn mooi. En steeds op het goede moment switcht ze even naar iets anders. Naar een gedicht, naar een grap. Steeds denken we: 'Yes. Ze gaat weer iets nieuws vertellen'. We hunkeren naar haar verhalen.

Briefjesboom

Al vóór de voorstelling kunnen we genieten. We zien een witte wereld: alles is bedekt met documenten. Af en toe pakt Sanne iets op en leest ze het voor. Dan blijkt het een gedicht te zijn, of een foto. Een grote boom - eveneens met documenten beplakt - siert het podium. Het ziet er ongewoon mooi uit. Op de achterwand worden tijdens de voorstelling mooie beelden vertoond. *Document* is theater waarvan je geniet als je ernaar kijkt.

Luister

Ook als je alleen maar zou luisteren zou je een mooie avond hebben. Is het niet om Sanne's mooie trillerige - of liever kwetsbare - stem, dan wel om de prachtige verhalen. Vergeten we de heerlijke, rauwe poëzie tussendoor, hebben we altijd nog de plompe humor om te

ontnuchteren. De voorstelling begint met de scène uit *Pauw en Witteman*, waarin Sanne huilt. Een mooi verfremdungseffekt. Zo raken we in een aangename wrijving tussen de werkelijkheid en het spel. In het hart van de verhalen denken we soms ineens: Oja. Wacht. Dit is echt. Wat ze vertelt, is waar gebeurd. En het meisje dat daar staat, is het product van deze verhalen.

Lof alleen

Niets dan lof over Sannes Document. Of ja, toch wel: heel soms, heel even, struikelt ze over haar woorden. Maar ach, eigenlijk draagt dat alleen maar bij aan de echtheid van het verhaal. Want echt is ze, Sanne Vogel.

Document is nog tot eind februari te zien in de Nederlandse theaters. [Klik hier](#) voor de speellijst.